

Ani jsem si neškrtnul a přece jsem vyhrál

Tenhle závod měl být původně dvojjázdou, bral jsem ho jako zkoušku na příští šestidenní, a také jako výlet do kraje, kde jsem ještě nebyl. Chtěl jsem konečně absolvovat nějakou 24hodinovou na rovném povrchu a bez výrazného převýšení. A to měl být právě závod v Mérignac, což je vlastně předměstí Bordeaux. Dva místní chodečtí kamarádi, se kterými jsem předtím šel v Antibes, mi tento okruh vychválili, tak jsem se přihlásil. A krátce na to jsem zjistil, že o pouhých 160km výš v Royanu se týden předtím půjdou závody na 24 a 48 hodin.

No, to byla výzva. Když jsem vloni mohl absolvovat kombinaci šestidenní a Colmar s desetidenní přestávkou, proč bych nedal 48 + 24 týden po sobě? A když už pojedou takovou dálku, tak ať mám aspoň další důvod. Navíc trať v Royanu podle fotek z loňska slibovala také rovný asfaltový povrch, a to by se dalo zvládnout bez puchýřů! A pak budu mít týden na rekonvalescenci. Tak jsem tedy vyrazil...

První nocleh u kamaráda Luboše v Mainzu bylo vše ještě v pořádku. Když jsem ale druhý večer zakotvil v Orléans (na pannu jsem tam žádnou nenarazil) a otevřel notebook, zjistil jsem, že pořadatelé závod v Mérignacu právě zrušili pro malý počet přihlášených. A já už jsem ve dvou třetinách cesty a mám v Mérignacu na týden zamluvený hotel F1. Rozhodl jsem se, že tomu nechám volný průběh, odejdu závod na 48 hodin, přesunu se do Bordeaux a pár dní tam zůstanu, třeba ještě pořadatel „na nátlak chodecké veřejnosti“ své stanovisko přehodnotí a závod nakonec bude.

Royan je hezké přístavní městečko, stadion i hotel jsem našel poměrně lehce, co jsem však nenašel, byl ten perfektní povrch tratí. Naopak. Část vedla na měkké antuce stadionu a dokonce i přes vodní příkop. To si nedělám legraci, on byl sice něčím přikrytý, ale obrubníky tam byly a byl problém na ně nešlapat, jak mi při závodě pořád nevycházal krok. To byla ale ještě ta lepší část. Šotolina na východu ze stadionu by také ještě ušla, kdyby neměla podivný sklon. Pak bylo asi 20 metrů přes parkoviště, to byla jediná tvrdá část okruhu, a z parkoviště rovnou do velmi hrubého štěrku, který se přímo bořil. To vypadalo přímo na tragédii. Jen aby ještě do toho nepršelo...

Mezi běžci i chodci jsem tady měl pár známých a jeden z nich mi pak v průběhu závodu vysvětlil, že se tady střídají závody na 50 a 100 km vždy v lichém roce a 24h + 48h v roce sudém. No a pro každý závod je jiná trať, ta loňská skutečně vedla přístavním parkem po asfaltu.

Závod začal dobře, počasí ideální, favoritem mezi chodci byl jasně Alan Grassi, já bych pak měl podle předpokladu bojovat o druhé místo s věčnou soupeřkou Martinou Hausmann a pro mne zatím neznámým „hrabětem“ Bertrandem de Marsillac. Ostatní chodci byli podle dosavadních výsledků o kategorii horší. Ale pak se začalo kazit počasí a objevily se i komplikace – na záchod a na jídlo se muselo sejít po schodech do haly pod tribunou, obojí bylo navíc umístěno v protilehlých rozích, takže bylo jasné, že budu muset nachodit pár set metrů navíc. Na občerstvovače bylo sice také něco k snědku, ale tam zas byl problém s pitím – každý závodník totiž měl svůj kelímek s číslem a ten zůstal na místě. To znamenalo zastavit, požádat co chci nalít, napít se, vrátit kelímek a pak teprve pokračovat.

Na první jídlo mě pořadatel nahnal už po necelých 20km, já neumím říct „ne“, když jde o jídlo, a pak jsem musel dohánět hraběte s Martinou, kteří si po dobu oběda na mne udělali náskok několika km, protože tam měli obsluhu a nemuseli na jídlo do haly. A sotva jsem je dotáhl, už mne pořadatel hnal na večeri. Už ani nevím, co to bylo za jídlo, ale nějak mi nesesadlo, bojoval jsem pak dost dlouho více se žaludkem než se soupeři.

Prostě ani jsem si neškrtnul...

A pak přišlo to, čeho jsem se obával nejvíc, začalo foukat a přšet. A nepřestalo prakticky až do konce závodu. Pomalu jsem se smiřoval s tím, že můj výkon tady bude ostuda, protože hrabě mi odskočil téměř o 20km a nebyl zjevně k zastavení. A to je nejméně o 10 let starší, jak jsem se dozvěděl! Alan byl jasný, na toho jsem si netroufal. Martina sice byla také přede mnou, ale přece jenom jsem chodil o trochu rychleji než ona, tak se ten její náskok nijak nezvětšoval. Noc jsem přežil, několikrát se převlékal, mokré věci jen tak házel do auta na zem, protože všechna volná místa v hale byla obsazena běžci a těšil jsem se, jak si uvařím na svém plynovém vařiči u auta něco dobrého a teplého, až se rozední. Těšil jsem se marně. Jak bylo všechno navlhle, přšelo a ještě do toho foukal vítr, nepodařilo se mi vařič zapálit. Uvnitř auta jsem to raději nezkoušel, abych pak nešel domů pěšky.

Takže budu opět odkázán na místní stravování a soupeři se mi budou vzdalovat. No, aspoň v tom jsem se mýlil. Alan totiž k ránu ze závodu odstoupil, Martina začala nějak často courat na záchod, takže jsem ji dokonce předstihl, jen ten hrabě nebyl k zastavení. Nakonec ale došlo i na něj, po více než polovině závodu, kdy šel opravdu bez přestávky, si konečně udělal čas na odpočinek. Rychle jsem každým okruhem jeho náskok začal snižovat a jen jsem trnul, že zase nastoupí do závodu dřív, než ten náskok obrátím ve svůj prospěch. Ale odpočíval příliš dlouho, takže boj o vítězství v závodě byl najednou mezi mnou a Martinou, hrabě ztrácel přes 20km a ostatní chodci a chodkyně už více než 50km. Do boje ještě pozitivním způsobem zasáhl Alan, který mi začal fandit a sledovat, jak se na trati chová Martina. Takže jsem si mohl celkem v pohodě hlídat několikakilometrový náskok a ještě si k tomu dovolit pár krátkých odpočinků v autě. To jsem ovšem už do auta lezl promočený a v botách, protože kdybych je sundal, už bych je asi znovu nebul.

Dotáhl jsem to tedy do vítězného konce, poprvé v životě vystoupil na stupeň nejvyšší, užil jsem si svoji chvilku slávy, podělil se s několika kamarády o pivo značky Holba a připravil se na přesun do Bordeaux.

No, řeknu vám, není radno sedat za volant po dvou téměř probdělých nocích a s 216 km v nohách. Ještě že aspoň to pivo jsem měl jenom nealko... Těch 160 km jsem ale jel přes 5 hodin s pěti přestávkami, přijel jsem k hotelu již za tmy, z auta vyndal jen notebook, něco k jídlu, dvě piva a další věci na spaní a krátce na to jsem definitivně padnul.

Ráno bylo nádherné počasí a já příliš nespěchal ven, takže jsem dal sluníčku dost času na to, aby se řádně do mého auta opřelo. Nedovedete si představit, co to udělalo s těmi mokkými špinavými propoceny hadry a botami. Jen jsem otevřel dveře, dostal jsem takovou facku smradu, že jsem je zase rychle přibouchl. Byl to jen okamžik, ale stejně už jsem měl dojem, že pár hotelových hostů okamžitě zavřelo okna. To byl takový puch, že tohle bych nepřál ani největšímu příteli mé bývalé ženy. Co s tím? Tohle přece nemůžu stěhovat na pokoj? Takže jsem si došel pro doklady, hluboce se nadechl, rychle vlezl do auta a vyrazil do ulic. V uctivé vzdálenosti od hotelu jsem otevřel všechna okna, pomalu projížděl sousední bloky, seznamoval se s okolím, hledal nějaký obchoďák a větral a větral. Smrad to byl ale stále takový, že se za mnou snad otáčela i auta na silnici. Po částech jsem pak věci v igelitkách vynosil na pokoj a pral jsem a pral a sušil a sušil.

Závod v Mérignacu se opravdu nekonal, tak jsem pár dní strávil prohlídkou Bordeaux a okolí, a přes Dijon a Mainz se zase v pořádku vrátil domů.